

Arrest

nr. 194 496 van 29 oktober 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X –
optredend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen
X en X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat P. ROBERT
E. Smitsstraat 28-30
1030 Brussel

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, optredend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X op 27 oktober 2017 hebben ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 24 oktober 2017 (bijlagen 13*septies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2017 om 10 uur 30 in zaal A.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 mei 2012 dienden verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 15 oktober 2012 onontvankelijk verklaard omdat de ziekte volgens de gemachtigde kennelijk niet beantwoordde aan een ziekte zoals omschreven in artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet.

Op 25 maart 2013 werd de beslissing van 15 oktober 2012 ingetrokken.

Op 5 april 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf van 2 mei 2012 opnieuw onontvankelijk omdat volgens de gemachtigde de ziekte kennelijk niet beantwoordde aan een ziekte zoals omschreven in artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 159 574 van 7 januari 2016 vernietigde de Raad de voormelde beslissing.

Op 2 maart 2017 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 2 mei 2012 onontvankelijk doch ongegrond. Op 27 oktober 2017 hebben verzoekers bij faxpost een verzoek ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen die erop gericht zijn een versnelde behandeling te bekomen van het schorsingsberoep dat werd ingediend bij de Raad en gekend is onder het rolnummer RvV 204.722. Bij arrest nr. 194 495 van 29 oktober 2017 heeft de Raad de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing bevolen.

Op 24 oktober 2017 nam de gemachtigde de beslissingen tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 *septies*) ten aanzien van verzoekers en de minderjarige kinderen.

Verzoekers bestrijden thans de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissingen luiden ten aanzien van verzoeker K.G. en ten aanzien van verzoekster A.L. respectievelijk als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: K.

voornaam: G.

geboortedatum: [...]1980

geboorteplaats: E.

nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 1, alinéa 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan 4 eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 30.04.2015 (bijlage 13). Bovendien werd aan betrokkene op 7.10.2014 een inreisverbod van 2 jaar betekend waaraan betrokkene geen gevolg heeft gegeven.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na meerdere afgewezen verblijfsaanvragen, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft op 05.05.2011 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 20.10.2011. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RvV op 26.01.2012. Betrokkene ontving vervolgens op 10.04.2012 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) geldig 30 dagen. Op 25.04.2012 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in. Deze tweede asielaanvraag werd dezelfde dag negatief afgesloten met een weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 7 dagen (bijlage 13quater). Deze beslissing werd eveneens dezelfde dag aan betrokkene betekend.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RvV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RW de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 18.01.2012 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 28.02.2017. Deze beslissing is op 28.03.2017 aan betrokkene betekend. Op 02.05.2012 diende betrokkene een tweede medische regularisatieaanvraag in. Deze tweede 9ter aanvraag werd op 02.03.2017 ongegrond verklaard. De beslissing werd op 28.03.2017 aan betrokkene betekend. Betrokkenes beroep tegen deze ongegrondheidsbeslissing heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Armenië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Op 22.07.2014 diende betrokkene voor de derde maal een medische regularisatieaanvraag in. Deze derde 9ter aanvraag werd op 08.08.2014 onontvankelijk verklaard. De beslissing werd op 07.10.2014 aan betrokkene betekend met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een inreisverbod geldig 2 jaar (bijlage 13sexies). Betrokkenes beroep tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing werd door de RW op 07.01.2016 verworpen. Betrokkenes vierde regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter, ingediend op 13.10.2014 werd op 04.11.2014 onontvankelijk verklaard. De beslissing werd op 04.12.2014 aan betrokkene betekend. Betrokkenes beroep tegen deze laatste beslissing werd door de RW op 07.01.2016 verworpen.

Wat betreft de medische opvolging van betrokkenes minderjarige dochter S.I.A. beschikt de DVZ over specifieke budgetten om tijdelijke ondersteuning te bieden betreffende deze medische opvolgen, om zo hen tijd te geven om zich terug in regel te stellen in Armenië.

Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in het land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij een verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 02.01.2015 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd zonder voorwerp verklaard op 23.04.2015. Deze beslissing is op 30.04.2015 aan betrokkene betekend met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Een schending van artikel 8 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt

Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school gaan, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van betrokkenes kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Ook het feit dat een van de kinderen in België geboren is opent niet zonder meer het recht op verblijf. Betrokkenen tonen niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, dat dit een verstoring zou hebben op de kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van hun ouders die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tót een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 6 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tót verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie V, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77)

Betrokkene werd door de stad Sint Truiden geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene werd in het kader van art 74/9, §3 van de wet van 15.12.1980 en het KB van 17.09.2014 door een terugkeerconsulent van de DVZ uitgenodigd om te worden geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene verklaarde tijdens het terugkeergesprek dd. 18.09.2015 niet te willen terugkeren naar het land van herkomst.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is. (...)."

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: A.
voornaam: L.
geboortedatum:[...]1989
geboorteplaats: M.
nationaliteit: Armenië
In voorkomend geval, ALIAS:
+ haar minderjarige kinderen
K. K. (°[...] 2009)
A. S. I. A (°[...]2012)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinéa 1:

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan 4 eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 30.04.2015 (bijlage 13). Bovendien werd aan betrokkene op 7.10.2014 een inreisverbod van 2 jaar betekend waaraan betrokkene geen gevolg heeft gegeven.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na meerdere afgewezen verblijfsaanvragen, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft op 05.05.2011 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 20.10.2011. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RW op 26.01.2012. Betrokkene ontving vervolgens op 10.04.2012 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) geldig 30 dagen. Op 25.04.2012 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in. Deze tweede asielaanvraag werd dezelfde dag negatief afgesloten met een weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 7 dagen (bijlage 13quater). Deze beslissing werd eveneens dezelfde dag aan betrokkene betekend.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RvV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RvV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 18.01.2012 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 28.02.2017. Deze beslissing is op 28.03.2017 aan betrokkene betekend. Op 02.05.2012 diende betrokkene een tweede medische regularisatieaanvraag in. Deze tweede 9ter aanvraag werd op 02.03.2017 ongegrond verklaard. De beslissing werd op 28.03.2017 aan betrokkene betekend. Betrokkenes beroep tegen deze ongegrondheidsbeslissing heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Armenië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Op 22.07.2014 diende betrokkene voor de derde maal een medische regularisatieaanvraag in. Deze derde 9ter aanvraag werd op 08.08.2014 onontvankelijk verklaard. De beslissing werd op 07.10.2014 aan betrokkene betekend met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een inreisverbod geldig 2 jaar (bijlage 13sexies). Betrokkenes beroep tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing werd door de RW op 07.01.2016 verworpen. Betrokkenes vierde regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter, ingediend op 13.10.2014 werd op 04.11.2014 onontvankelijk verklaard. De beslissing werd op 04.12.2014 aan betrokkene betekend. Betrokkenes beroep tegen deze laatste beslissing werd door de RW op 07.01.2016 verworpen.

Wat betreft de medische opvolging van betrokkenes minderjarige dochter S.I.A. beschikt de DVZ over specifieke budgetten om tijdelijke ondersteuning te bieden betreffende deze medische opvolgen, om zo hen tijd te geven om zich terug in regel te stellen in Armenië.

Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in het land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij een verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 02.01.2015 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd zonder voorwerp verklaard op 23.04.2015. Deze beslissing is op 30.04.2015 aan betrokkene betekend met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Een schending van artikel 8 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt

Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school gaan, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van betrokkenes kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Ook het feit dat een van de kinderen in België geboren is opent niet zonder meer het recht op verblijf. Betrokkenen tonen niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, dat dit een verstoring zou hebben op de kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om

niet te worden gescheiden van hun ouders die op eigen risico, ondanks hun précaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 6 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene werd door de stad Sint Truiden geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procédure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene werd in het kader van art 74/9, §3 van de wet van 15.12.1980 en het KB van 17.09.2014 door een terugkeerconsulent van de DVZ uitgenodigd om te worden geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene verklaarde tijdens het terugkeergesprek dd 18.09.2015 niet te willen terugkeren naar het land van herkomst.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is. (...)

Op 24 oktober 2017 werd eveneens aan verzoekers een inreisverbod voor drie jaar opgelegd.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevinden verzoekers zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de

grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Vooreerst merkt de Raad op dat het verzoek tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen werd ingewilligd, waarbij de versnelde behandeling werd gevraagd van het schorsingsberoep dat op 26 april 2017 werd ingediend tegen de beslissing van de gemachtigde van 2 maart 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. De Raad ging bij arrest nr. 194 495 van 29 oktober 2017 over tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de voormelde beslissing.

De Raad stelt vast dat tegen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten een gelijkaardig betoog wordt gevoerd, waarin wordt gewezen op de zeldzame en ernstige aandoening van de dochter van verzoekers, zijnde cervicale meningomyelocele, die regelmatige neurochirurgische opvolging behoeft. Verzoekers voeren de schending aan van artikel 3 van het EVRM en wijzen erop dat conform de rechtspraak van het EHRM moet rekening gehouden worden met de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de nodige behandelingen. Ze vervolgen dat in het kader van het verzoek tot schorsing en nietigverklaring gericht tegen de ongegrondheidsbeslissing steunend op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd aangetoond dat geen afdoende onderzoek werd gevoerd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandelingen die het kind S.I. nodig heeft. Verzoekers hadden immers onder meer een stuk voorgelegd van de Armeense arts V.S. uit de polikliniek Surb Astvatsamayr van 13 oktober 2015 waarin deze arts verklaart dat een operatief ingrijpen voor verzoekster haar aandoening in Armenië onmogelijk uit te voeren is, terwijl de arts-adviseur uitgerekend die polikliniek heeft opgegeven als een plaats waar de neurochirurgische behandeling beschikbaar is. Verzoekers zijn van oordeel dat de arts-adviseur op grond van oudere MedCoi-informatie heeft vastgesteld dat de behandeling wel beschikbaar is voor het kind. Verzoekers menen dat de formalistische verwijzing naar gedateerde informatie, terwijl men kennis had van het attest van dr. S., strijdig is met de plicht om een degelijk onderzoek te voeren naar een risico op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

De Raad kwam in het arrest 194 495 van 29 oktober 2017 tot de vaststelling dat:

“[...] Nu er thans geen discussie bestaat over het feit dat het kind van verzoekers lijdt aan een zeldzame aandoening, waarvoor het reeds neurochirurgisch werd geopereerd en de neurochirurg en de arts-adviseur het erover eens zijn dat verdere neurochirurgische opvolging noodzakelijk is, kwam het deze laatste toe om op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de mogelijkheden van de behandeling in het land van herkomst nauwkeuriger te onderzoeken, hetgeen thans prima facie niet op afdoende wijze blijkt. Verzoekers kunnen gevolgd worden waar zij stellen dat noch in het medisch advies, noch in de bestreden beslissing wordt ingegaan op de inhoud van het attest van dr. V.S. Er ligt thans inderdaad ook geen recentere even precieze informatie voor waaruit kan blijken dat de verklaring van dr. V.S. en de medisch adjunct-directeur onjuist zou zijn.”

Verweerder repliceert in de nota als volgt:

“De ambtenaar geneesheer deed bij zijn onderzoek naar de beschikbaarheid van de medische zorgen beroep op de MedCOI databank, waarvan een afschrift gevoegd werd bij het administratief dossier. Het loutere feit dat de behandelende geneesheren zouden geattesteerd hebben dat een operatief ingrijpen onmogelijk is uit te voeren in Armenië, doet dit geen afbreuk aan het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een noodzakelijke neurochirurgische opvolging en medisch beeldvorming noodzakelijk achtte en dat dit mogelijk, beschikbaar en toegankelijk is in Armenië.”

Ter zitting beperkt verweerder zich tot een verwijzing naar de nota en stelt hij dat de Raad zal oordelen of op afdoende wijze de beschikbaarheid en toegankelijkheid zijn onderzocht.

De Raad stelt vast dat de bestreden bevelen ingaan op de 9ter-procedures die verzoekers hebben doorlopen. Waar de gemachtigde verwijst naar de verwerpingsarresten van de Raad van 7 januari 2016, nrs 159 575 en 159.576 blijkt dat de onontvankelijkheidsbeslissing van 8 augustus 2014, volgend op de derde medische regularisatieaanvraag, stelde op het feit dat geen identiteitsbewijs voorlag. Wat betreft de onontvankelijkheidsbeslissing van 4 november 2014, blijkt dat deze vierde aanvraag was onontvankelijk verklaard omdat uit het standaard medisch getuigschrift geen duidelijkheid bestond over

de noodzakelijk geachte behandeling. Echter, de tweede medische regularisatieaanvraag van 2 mei 2012 gestoeld op de medische problematiek van de dochter van verzoekers blijkt aanleiding gegeven te hebben tot een onontvankelijkheidsbeslissing die werd ingetrokken, vervolgens een onontvankelijkheidsbeslissing die werd vernietigd door de Raad bij arrest nr. 159 574 van 7 januari 2016 en een ongegrondheidsbeslissing van 2 maart 2017 waarvan de tenuitvoerlegging door arrest 194 495 van 29 oktober 2017 werd geschorst.

Verder stellen de bestreden bevelen dat wat betreft de minderjarige dochter S.I.A. “[...] de DVZ [beschikt] over specifieke budgetten om tijdelijke ondersteuning te bieden bij de medische opvolging, om hen tijd te geven zich in regel te stellen in Armenië.” En verder: “uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en toegankelijkheid van adequate behandelingen in het land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijs worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij een verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.”

Echter de Raad heeft in het beroep aangaande de voorlopige maatregelen, waarbij om de versnelde behandeling werd verzocht van het schorsingsberoep gericht tegen de ongegrondheidsbeslissing van 2 maart 2017 een ernstig middel vastgesteld op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Er kon *prima facie* niet worden aangenomen dat het onderzoek naar de beschikbaarheid van de noodzakelijke opvolging voldoende diepgaand was gebeurd om aan te nemen dat het kind van verzoekers niet voldoet aan de criteria in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Zodus kan dit motief in de bestreden bevelen *prima facie* niet bijgetreden worden, en kan gelet op hetgeen voorafgaat niet uitgesloten worden dat een terugkeer naar het herkomstland voor het kind van verzoekers een onmenselijke of vernederende behandeling teweegbrengt nu niet afdoende is onderzocht of haar ziekte op voldoende adequate wijze kan worden behandeld in het herkomstland. Bepaalde pertinente stukken lijken inhoudelijk door de arts-adviseur te worden genegeerd.

De Raad merkt ten overvloede op dat de gemachtigde op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet hoe dan ook rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Thans werd *prima facie* niet afdoende rekening gehouden met de gezondheidstoestand van het dochtertje van 5 jaar.

Zonder zich uit te spreken of de bevelen artikel 3 van het EVRM schenden, is het in elk geval duidelijk dat de gemachtigde *prima facie* de plicht om een degelijk onderzoek te voeren naar een risico op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM nagelaten heeft.

Hun grief is in die mate *prima facie* verdedigbaar en in die mate is het middel ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoekers voeren aan dat hun kind bij uitwijzing naar Armenië een reëel risico loopt dat een neurochirurgische ingreep zich opdringt en zij in dat geval de nodige zorgen niet kan krijgen die haar

gezondheidstoestand vereist. Dit zou voor het kind en het gezin een ondraaglijk fysiek en psychisch lijden betekenen en bijgevolg een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Raad heeft *prima facie* vastgesteld dat het kind van 5 jaar onbetwist aan een zeldzame aandoening lijdt, waarvoor de arts-adviseur erkent dat neurochirurgische opvolging noodzakelijk is. *Prima facie* blijkt niet dat op afdoende wijze werd rekening gehouden met de inhoud van pertinente stukken die bij de arts-adviseur voorlagen en die de beschikbaarheid van de noodzakelijke behandeling betwisten.

Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat verzoekers door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigen te ondergaan. Het nadeel is *in casu* evident ernstig en moeilijk te herstellen.

Het moeilijk te herstellen nadeel wordt *prima facie* aangenomen.

Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen van het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing van de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 24 oktober 2017 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter

L. JANS

A. MAES